

har arbejdet under en forkortet Arbejdstid i Vintermaanederne, har man endnu ikke kunnet opnaa dette paa Statens Værksteder. Det er nu over Aar og Dag, siden der blev indledet Forhandlinger med Generaldirektøren om Forkortelse af Arbejdstiden. Arbejderne stillede ikke Krav om 8 Timers Arbejdsdag, men kun om at faa indført en 9 Timers Arbejdsdag hele Aaret, den samme Arbejdstid, som den private Jernindustri har indført i Vintermaanederne. Men Generaldirektør Amt, Statens Embedsmand, ænsrer ikke en Ordrebestemmelse, given af en Minister, hvori der tilsikres Arbejderne Forhandlingsret, Retten til at forhandle om forskellige Forhold Værkstedet vedrørende. I de 6—7 Aar, denne Bestemmelse har været gældende, har den været ret illusorisk. Men nu har Generaldirektøren endogsaa drevet det saa vidt, at han ikke en Gang svarer paa en høflig Henvendelse fra Arbejdernes Side angaaende forskellige til ham rettede Spørgsmaal, deriblandt ogsaa Spørgsmaalet vedrørende Arbejdstiden. Ingen privat Arbejdsgiver vilde behandle sine Arbejdere paa den Maade, som Generaldirektøren, en Mand, der staar som Statens Tjener, gør. Nu er det imidlertid sivet ud, at fra 1. Januar skulde der indføres $9\frac{1}{2}$ Times Arbejdsdag paa Statsbaneværkstederne, d. v. s., at der om Lørdagen, hvor Arbejdstiden nu er 8 Timer, i Stedet for en Forkortelse vil blive lagt $\frac{1}{2}$ Time paa, og at der vil blive to Timers Forkortelse om Ugen, det er 20 Minutter om Dagen. Det er alt, hvad man har kunnet drive det til paa Statsbaneværkstederne her i Landet.

Jeg har nu for dette høje Ting fremlagt forskellige Landes Lovgivning paa den lovfæstede Arbejdstids Omraade. Hertil kommer, at der i flere Lande, som jeg før har nævnt, er indført lovbestemt Normalarbejdsdag for Kvinder og unge Mennesker. Dette medfører uvægerligt, at i alle Bedrifter, hvor Kvinder i nogen Udstrækning beskæftiges, kommer i Virkeligheden Normalarbejdsdagen ogsaa til at gælde for de voksne mandlige Arbejdere. Naar jeg har nævnt saa mange Lande, hvor man har vedtaget Love i Retning af en begrænset Arbejdstid, og deriblandt ogsaa nogle, som have 10—11—12 Timers Arbejdsdag, er det ikke for at henvise til dem som Mønsterlande — jeg kunde henvise til mange andre Lande, men det vilde være unødvendigt —, men kun for at paavise overfor Regeringen og Rigsdagen, at det at lovgive paa dette Omraade ikke er noget ukendt i de forskellige Lande. Det

er jo saa ofte sagt her ved denne Sags Behandling, at man ikke kunde lovgive paa dette Omraade.

Det vilde imidlertid give et falsk Indtryk af Arbejdsforholdene, hvis man kun vilde hæfte sig ved, hvad der er opnaaet ad Lovgivningsvejen. Ved mange og haarde Kampe, ved Strejker og paa anden Maade have Arbejderne tilkæmpet sig en kortere Arbejdstid i mangfoldige Bedrifter rundt om i hele den civiliserede Verden. Dertil kommer, at mange kloge og humane Arbejdsgivere af egen Drift have indført en kortere Arbejdstid, fordi de mente, der var Fordel derved.

Det kan maaske have nogen Interesse at høre, hvad enkelte fremragende lærde Mænd have udtalt angaaende en lovfæstet Arbejdstid. En tysk Professor, Dr. K. Flesch, siger i en Afhandling: „Haftpflicht, Unfallversicherung und Normalarbeitstag“, efter at have skildret de forfærdelige Følger af Overproduktion og Arbejdsstandsning: „Men hvilken Indfyldelse vil her Normalarbejdsdagen have? Vi tro en meget mægtig. Den hindrer Forretningsmanden, i alt Fald i de fuldstændig fabrikmæssigt indrettede Bedrifter, i at lade en stor Forøgelse af Produktionen følge i Hælene paa en øjeblikkelig gunstig Stilling af Konsumtionsforholdene. Forretningsmanden kan da kun forøge Produktionen ved at forøge Arbejdernes Antal, ikke ved at forøge Arbejdstimerne.“ Dr. Flesch siger endvidere: „Den større Regelmæssighed i Produktionen, som herved er bleven mulig, Indskrænkningen af Konjunkturernes Indfyldelse maa have den mest velsignelsesrige Indfyldelse paa Folkets hele økonomiske Tilstand, som vel neppe behøver nærmere at udredes.“ — Man ser af disse Udtalelser, som denne lærde Mand, der har studeret denne Sag nøje, fremkommer med, at Normalarbejdsdagen, den lovfæstede Regulering af Arbejdstiden, ikke alene beforder Arbejdernes personlige Vel, men ogsaa væsentligt bidrager til at formindske de arbejdsløses Tal, til at hæve Industrien og til at bekæmpe en af de fordærveligste Følger af Folkenes moderne Forretningssliv, Produktionskriserne.

I Overensstemmelse hermed udtaler en anden tysk Professor, Dr. Max Quack, bl. a.: „Dertil kommer, at vor kapitalistiske Produktionsmaade, selv om der inden denne havde holdt sig en sædvanemæssig Arbejdstid, f. Eks. paa 12 Timer daglig, med dens stødvis indtrædende gode og slette Forretningstider, forlænger Arbejdstiden under de førstnævnte uforholdsmæssigt, ud-